

ЕДНО

Преди няколко месеца, когато лежах в онова болнично легло, изобщо не бих и могъл да предположа, че днес ще съм жив, камо ли че ще очаквам бебе, сгоден за ангел с мръсна уста. Обаче ето ме тук. Ето ни, Камрин и аз, да възприемаме света... твърде различно. Не стана това, което очаквахме, но пък и това рядко се случва. А и никой от нас не би могъл да промени нищо, дори и да можеше.

Обичам този стол. Беше любимият стол на баща ми и е единственото нещо от тези предмети, които той остави след себе си, което поисках. Наследих и един тлъст чек, благодарение на който Камрин и аз ще бъдем осигурени за известно време и, разбира се, шевролета, обаче столът ми е не по-малко скъп. Тя го ненавижда, но не го казва, защото беше на баща ми. Не мога да я виня – той е стар, смърди и има дупка във възглавницата от времето, когато баща ми пушеше. Обещах ѝ да доведе някого поне да го почисти. И ще го сторя веднага щом тя реши дали ще останем в Галвестън, или ще се преместим в Северна Каролина. Мен ме устройва и едното, и другото, но имам чувството, че заради мен тя не казва всъщност какво иска.

Чувам как водата от душа спира и секунди по-късно силен удар разтърсва стената. Скачам от стола, като оставям дистанционното да падне с трясък на пода, и се втурвам към банята. Удрям здравата пищяла си в ръба на масичката за кафе, докато минавам край нея.

Разтварям широко вратата на банята.

– Какво стана?

Камрин клати срещу мен глава и се смее, докато се навежда да вземе сешоара от пода до тоалетната чиния.

Въздъхвам с облекчение.

– По-голям параноик си от мен – казва през смях тя.

Поглежда крака ми, докато го разтривам с върха на пръстите. Остава сешоара върху плота, приближава се към мен и ме целува отстрани по устата.

– Изглежда, че от нас двамата точно аз не трябва да се безпокоя, че съм предразположена към инциденти – усмихва се.

Хващам я за раменете и я придърпвам към себе си, като пускам едната си ръка надолу да докосне закръгления ѝ корем. Почти не мога да кажа, че е бременна. Мислех си, че в четвъртия месец може би ще заприлича на някое малко хипопотамче, но какво ли разбирам аз от тези неща?

– Може и така да е – казвам, като се опитвам да прикрия червенията по лицето си. – Вероятно го направи нарочно, за да видиш колко бързо мога да дойда тук.

Тя целува леко устата ми от другата страна, а после направо ме наgrabва и ме целува страстно и дълбоко, като притиска мокрото си голо тяло в мен. Простенвам в устата ѝ и я обгръщам с ръце.

Но после се отдръпвам, преди да попадна в подмамвания ѝ капан.

– По дяволите, жено, трябва да престанеш с това.

Тя се хили насреща ми.

– Наистина ли искаш да престана? – пита Камрин и ме поглежда със закачливата си усмивка.

Направо ме побърква от страх, когато прави така. Веднъж, докато разговаряхме, а се усмихваше така, Камрин престана да прави секс с мен в продължение на цели три дни. Най-лошите три дни в живота ми.

– Е, не – казвам изнервен аз. – Имам предвид точно в този момент. Имаме точно тридесет минути, преди да стигнем кабинета на доктора.

Само се надявам тя така лесно да се възбужда през цялата си бременност. Чувал съм ужасни истории как някои жени преминават от това да го искат непрекъснато, докато наистина наедреят, а после, ако ги докоснеш, се превръщат в огнедишащи вещици.

Тридесет минути. Мамка му. Бих могъл на бърза ръка да я опъна, наведена върху плота...

Камрин мило се усмихва, дръпва хавлиената кърпа от релсата, на която е закачена завесата за душа, и започва да се бърше.

– Ще съм готова до десет минути – казва тя и ме отправя с ръка. – Не забравяй да полееш Джорджия. Намери ли си телефона?

– Още не – отвърщам аз и започвам да отстъпвам към вратата, но после спирам и добавям с издаваща желание за секс усмивка. – Хм, бихме могли да...

Тя затръшва вратата в лицето ми, а аз се смея и се отдалечавам.

Ходя припряно из апартамента, поглеждам под възглавници и други необичайни места за ключовете си и най-накрая ги намирам, пхнати под куп дошли по пощата рекламни материали върху плота в кухнята. Спирам за момент и измъквам една листовка. Камрин няма да ми позволи да я изхвърля, защото е гледала тъкмо нея, за да съобщи адреса ми на оператора на 911 в онази утрин, когато получих припадъка пред нея. Предполагам, че за нея парчето хартия е помогнало да бъде спасен животът ми, но всъщност то ѝ беше помогнало след време да разбере какво е ставало с мен. Припадъкът беше безобиден. Вече бях имал няколко. По дяволите, та аз имах един, докато бяхме в хотела в Ню Орлиънс, преди да започнем да спим в една стая. Когато по-късно ѝ го признах, не е нужно да казвам, че много ми се ядоса.

Непрекъснато се тревожи, че туморът ще се появи отново. Мисля, че се безпокои дори повече от мен.

Ако това стане, тогава ще му мислим. Ще се справим някак заедно. Заедно се справяме с всичко.

– Време е да тръгваме, бейби! – провиквам се аз от гостната.

Тя излиза от стаята ни, облечена в доста тесни дънки и също толкова тясна фланелка с къси ръкави. И на високи токчета. Няма майтап! На токчета!

– Ще ѝ смачкаш главичката в тези дънки – казвам аз.

– Не, няма да смачкам нито нейната, нито неговата главичка – отвръща тя, грабва чантичката си от дивана и я нарамва. – Много си сигурен, но ще видим – хваща ме под ръка и аз я извеждам през вратата, като завъртам топката с ключалката, а след това здраво я затръшвам след нас.

– Знам, че е момиче – казвам уверено.

– Искаш ли да се хванем на бас? – поглежда ме въпросително тя и се усмихва.

Излизаме навън сред мекия ноемврийски въздух, аз ѝ отварям вратата на колата и я подканям да влезе с вдигната нагоре длан.

– На какво ще се обзаложим? – питам. – Знаеш, че много си падам по басовете.

Камрин се настанява в седалката, а аз притичвам откъм моята страна и също влизам в колата. Поставям ръце върху волана, поглеждам я и чакам.

Тя се усмихва, дъвче леко отвътре долната си устна и се замисля за момент. Дългата ѝ руса коса се спуска на вълни върху раменете ѝ, а сините ѝ очи блестят от вълнение.

– Ти си този, който изглежда толкова сигурен – казва накрая тя. – Така че ти кажи на какво ще се обзаложим и аз или ще се съглася, или не – млъква рязко и ме сочи строго с пръст. – Обаче нищо сексуално. Мисля, че доста си поизчерпал тази област. Измисли нещо – тя извървя напред глава, – ... не знам... дръзко или смислено.

Хм, не знам какво да отговоря. Пъхвам ключа за запалването в процепа, но спирам, преди да го завъртя.

– Е, добре, ако е момиче, аз ще реша как да се казва – казвам аз и доволен се усмихвам.

Тя повдига леко вежди и извърща под ъгъл брадичката си.

– Този бас не ми харесва. Това е нещо, в което трябва да участваме и двамата, не мислиш ли?

– Е, да, ама нямаш ли ми доверие?

Тя се колебае.

– Да... имам ти, но....

– ...но не и за името на бебето – повдигам въпросително вежди, но всъщност само я будалкам.

Тя вече не смее да ме погледне и изглежда притеснена.

– Е? – подканям я аз.

Камрин скръства ръце и казва:

– Какво име по-точно имаш предвид?

– Какво те кара да мислиш, че вече съм го избрал? – завъртам ключа и шевролетът оживява.

На лицето ѝ се изписва самодоволна усмивка и тя накланя глава на една страна.

– О, моля те. Явно вече си го избрал, иначе нямаше да си толкова сигурен, че е момиче, и да се хващаш на бас, когато тепърва ще ходим на преглед с ултразвук.

Извърщам ухилена настрана глава и включвам на задна.

– Лайли – казвам и едва поглеждам Камрин с крайчеца на окото, докато се измъкваме от паркинга, – Лайли Мерибет Париш.

По устните ѝ заиграва лека усмивка.

– Всъщност това ми харесва – казва тя и усмивката ѝ става още по-широка. – Признавам, че бях леко притеснена... Защо Лайли?

– Няма причина. Просто ми харесва.

Тя не изглежда много убедена. Присвива дяволито очи и ме поглежда.

– Сериозно ти казвам! – отвръщам аз и се засмивам. – Прехвърлям наум имена от деня, в който ми каза.

Усмивката на Камрин става по-сърдечна и ако не бях такъв човек, щях да се поддам на момента и да се изчервя като някой идиот.

– Мислил си за имена през цялото време? – изглежда изненадана, но доволна.

Добре де, няма как да не се изчервя.

– Ами да – признавам аз. – Все още не съм измислил хубаво име за момче, но имаме още няколко месеца да мислим по въпроса.

Камрин само ме поглежда и широко се усмихва. Не знам какво става в главата ѝ, но усещам, че лицето ми се изчервява още повече, докато ме гледа така.

– Какво? – питам през смях.

Тя се навежда през седалката и вдига ръка към лицето ми, пръстите ѝ дръпват брадичката ми настрана. После ме целува.

– Господи, колко те обичам – прошепва тя.

Нужна ми е секунда да си дам сметка, че така съм се ухилил, че чувствам лицето си изпънато.

– И аз те обичам. А сега си сложи предпазния колан – казвам аз и ѝ го посочвам.

Тя се отдръпва в седалката си и се закопчава с колана.

Докато пътуваме към кабинета на доктора, и двамата поглеждаме часовника на таблото. Остават още осем минути. Пет. Три. Мисля, че и на нея, както на мен, изведнъж ѝ е минала същата мисъл, докато спираме колата на паркинга – съвсем скоро, може би за първи път ще се срещнем с нашия син или дъщеря.

А само преди няколко месеца изобщо не мислех, че ще оживея...

—

– Чакането ме убива – прошепва Камрин в ухото ми.

Толкова е странно. Седя в чакалнята на доктора, а наоколо е пълно с бременни момичета. Не смея да ги погледна. Някои от тях изглеждат изнервени. Изглежда, че всички мъжки списания имат на корицата си мъж в лодка, който държи риба с палеца си в устата ѝ. Преструвам се, че съм се зачел в една статия.

– Седим тук само от десет минути – отвърщам ѝ също шепнешком и поглаждам с ръка бедрото ѝ, като оставям списанието в скута си.

– Знам, просто съм нервна.

Тъкмо хващам ръката ѝ, когато сестра в розова униформа излиза от една странична врата и извиква името на Камрин, ние я следваме.

Сядам до стената, докато Камрин се съблича и после облича една болнична престилка. Аз я занасям, че ѝ се вижда задникът, а тя се преструва на обидена, но изчервяването я издава. Седим тук и чакаме. Чакаме още известно време, докато влиза друга сестра и насочваме вниманието си към нея. Тя измива ръцете си в близкия умивалник.

– Пили ли сте достатъчно вода един час преди определеното ви за визита време? – пита сестрата, след като ни поздравява.

– Да, госпожо – отвърща Камрин.

Виждам, че се страхува да не би нещо с бебето да не е наред и това да се види на ултразвука. Опитвах се да ѝ кажа, че всичко ще мине добре, но тя не престава да се тревожи.

Поглежда ме от другия край на стаята и аз не мога да се съдържа да не се приближа и застана до нея. Сестрата задава редица въпроси и намъква чифт гумени ръкавици. Помагам, доколкото мога, с отговорите на въпросите, защото с всяка изминала секунда Камрин изглежда все по-притеснена и не говори много. Стискам ръката ѝ и се мъча да я накарам да се успокои.

След като сестрата намазва с гел корема ѝ, Камрин поема дълбоко въздух.

– О, каква татуировка имате там – казва сестрата. – Ще трябва да е много специална, за да изтърпите да ви направят толкова голяма татуировка върху ребрата.

– Да, наистина е специална – отвърща Камрин и ми се усмихва. – Това е Орфей. Андрю има другата половина. Евридика. Но това е дълга история.

Гордо повдигам ризата си над ребрата и показвам на сестрата моята половина.

– Изумително – възкликва сестрата, като разглежда поред и двете татуировки.

– Тук не се вижда такова нещо всеки ден.

След това сестрата млъква и започва да движи сондата през гела, като показва главата на бебето, лакътя и други части на тялото. Усещам как Камрин бавно пуска ръката ми, докато сестрата говори, и се усмихва, когато обяснява как „всичко изглежда добре“. Наблюдавам как лицето на Камрин от нервно започва да става по-спокойно и доволно и това ме кара да се усмихна.

– Сигурна сте, че няма нищо обезпокоително, така ли? – пита Камрин. – Уверена ли сте?

Сестрата кима и ме поглежда за миг.

– Да. Засега не виждам нищо обезпокоително. Плодът се развива, както трябва, и е точно там, където искаме да бъде. Движенията и сърдечният ритъм са нормални. Мисля, че можете да се отпуснете.

Камрин ме поглежда и аз чувствам, че и двамата мислим за едно и също.

Тя го потвърждава, когато сестрата казва:

– Доколкото разбирам, се интересувате за пола, нали?

И двамата се споглеждаме. Тя е толкова дяволски красива. Не мога да повярвам, че е моя. Не мога да повярвам, че носи моето бебе.

– Ще приема баса – съгласява се най-накрая Камрин, заварвайки ме неподготвен.

Усмихва се радостно и ме дръпва за ръката, а после и двамата поглеждаме сестрата.

– Да – отвърща Камрин. – Ако това е възможно сега.

Сестрата придвижва сондата до определено място, после като че ли отново проверява какво е видяла, преди да ни го каже.

– Ами, още е доста рано, но... на мен ми изглежда като момиче – казва накрая тя. – След като бременността е на около двадесет седмици, по време на следващия ви преглед с ултразвук ще можем да потвърдим пола официално.